

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ГЛАВЕН ПРОКУРОР

Изх. № 1003/2011 г.

София, >1/Г 0Д20111 г. у/сЛ

*Да се
разглеждат
Съдещи*

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

о конституционно дело № 19/2010 г.

НА ОСНОВАНИЕ: чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на
Република България

ОТНОСНО: Искане за установяване на противоконституционност
на чл. 7, изр. 1 от Указ № 904 от 28.12.1963 г. за борба
с дребното хулиганство (обн., ДВ, бр. 102 от
31.12.1963 г., последно изм. бр. 27 от 10.04. 2009 г.)

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

В съответствие с предоставената ми възможност с Ваше
определение от 24.02.2011 г. по горесцитираното дело (получено на
08.03.2011 г. в прокуратурата), представям следното становище.

I. Предварителни въпроси относно допустимостта на исканията

С определението си от 24.02.2011 г. по к.д. № 19/2010 г.
Конституционният съд се е произнесъл и е допуснал иска за разглеждане.
Съдът обосновава е приел, че искането е направено от легитимен субект

по чл. 150, ал. 2 от Конституцията, а Указът за борба с дребно хулиганство, след като е утвърден от Народното събрание, е придобил силата на закон, не е отменен в едногодишния срок по § 3, ал. 2 от ПЗР на Конституцията и Конституционният съд е компетентен да се произнесе по искането.

В определението си КС стига до извода, че искането е за установяване на противоконституционност по реда на чл. 149, ал.1, т. 2 от Конституцията на чл. 7, изр. 1 от УБДХ. Това сочи, че съдът е приел за допустимо само искането за противоречие на тази норма с чл. 31, ал. 4 от Конституцията. Искането за установяване на несъответствие на същата норма с разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Протокол № 7 към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /ЕКЗПЧОС/ може да се направи само по реда на чл. 149, ал.1, т. 4 от Конституцията. Явно Конституционният съд, позовавайки се на разпоредбата на чл. 150, ал. 2 от Конституцията е преценил, че състав на ВАС може да прави искане само за противоконституционност. За съжаление, КС не е мотивирал недопустимостта на искането в тази му част и определението на КС следва да се допълни, или недопустимостта трябва изрично да се посочи в решението.

Но, ако 3-членен състав на ВАС е установил, че чл.7 от УБДХ противоречи на разпоредба на ЕКЗПЧОС, той е следвало да игнорира УБДХ и да приложи конвенцията. ЕКЗПЧОС, по силата на чл. 5, ал. 4 от КРБ, е част от вътрешното ни право и има приоритет пред него, а и съгласно чл. 15, ал. 1 ЗНА, при колизия се прилага конвенцията. Този проблем е ясен и с еднозначен отговор за правната теория и практика.

При едновременно и с еднакво съдържание противоречие на нормата на УБДХ с ЕКЗПЧОС и с Конституцията е следвало ВАС да приложи ЕКЗПЧОС. Установяването на противоречието с Конституцията е лишено от правен интерес /то е безпредметно/, поради което и искането е недопустимо. Твърденията, че се сезира КС поради съображения за правна сигурност и изключване възможност за противоречива практика не са убедителни. Правната сигурност се постига в рамките на Конституцията и законите, а противоречива съдебна практика не се допуска и се отстранява чрез тълкуването и прилагането на законите от върховните съдилища, а не с актове на Конституционния съд.

По този въпрос не е без значение факта, че с Решение от 21.12.2006 г. по дело „Борисова срещу България“ ЕСПЧ е решил, че ускорените производства и липсата на обжалваемост по УБДХ не противоречи на ЕКЗПЧОС. В същото решение съдът е приел, че задържането в поделенията на МВР не е наказание „лишаване от свобода“ по смисъла на

НК. На свършено друга плоскост е тезата на ЕСПЧ /т. 30/ за „автономния смисъл на чл. 6, ал.1 от Конвенцията“.

II. Относно твърдението, че разпоредбата на чл. 7, изр. 1 от УБДХ противоречи на чл. 31, ал. 4 от Конституцията.

Същинският конституционен проблем е дали е конституционно-съобразно изключването на инстанционния съдебен контрол със закон / в случая с указ/. В Конституцията няма изрична разпоредба, която да урежда правото на обжалване пред висшестоящ съд. Но дори и съгласно чл. 2, ал.1, изр. 2 от Протокол № 4 към ЕКЗПЧОС упражняването на правото на обжалване пред висшестоящ съд и основанията за това се уреждат от закона. Различните законови решения могат да породят противоречива практика на съдилищата, но този въпрос не е от компетенциите на Конституционния съд. Задължение на ВКС и ВАС е да уеднаквяват съдебната практиката.

Конституционният съд има трайно установена и безпротиворечива практика, обобщена в Решение № 2 от 10.02.2005 г. по к.д. № 9/2004 г. на КС - обикновеният законодател има право да ограничава /стеснява/ кръга на съдебни актове, подлежащи на обжалване, вкл. и за да облекчи горестоящите съдилища от прекомерна натовареност. Инстанционността /и триинстанционността/ на съдебния контрол не е конституционно задължителна се потвърждава и в Решение № 4 от 16.06.2009 г. по к.д. № 4/2009 г. на КС.

С оглед гореизложеното, моля,

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Да оставите без уважение искането на тричленния състав на ВАС за установяване на противоконституционност на чл. 7, изр. 1 от УБДХ,

БОРИС ВЕЛЧЕВ

**ГЛАВЕН
НА ИШУЯЗйтК^**